

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/341/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414205113
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5414205113.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. L., G. XXXX/XX, v konaní o zaplatenie sumy 12.038,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/141/2014-85 zo dňa 16. marca 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/141/2014-85 zo dňa 16. marca 2015 vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e.**

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý.**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Dolný Kubín uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.192,32 Eur s 8,5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 6.192,32 Eur za obdobie od 12.08.2013 až do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka uzatvorila dňa 14.02.2008 so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru žalovanému jednorázovo a bezhotovostne vo výške 300.000,00 Sk, t. j. 9.958,18 Eur, s úrokovou sadzbou premenlivou, ktorej výška ku dňu uzavretia zmluvy predstavovala 10,95% p. a., RPMN 12,34% s dohodnutým poplatkom za správu úveru 60,00 Sk, t. j. 1,99 Eur a spracovateľským poplatkom 2.849,50 Sk (94,59 Eur). Úver sa žalovaný zaviazal splácať v 119 mesačných splátkach s výškou splátky 4.217,00 Sk (139,98 Eur) so splatnosťou prvej splátky dňa 20.03.2008 a s konečnom splatnosťou úveru dňa 20.01.2018. Vzhľadom na charakter subjektov, ktorí zmluvu uzatvárali (veriteľ je bankou, ktorý konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a dlžník žalovaný - spotrebiteľ, fyzická osoba nekonajúca pri jej uzatváraní a plnení v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) okresný súd vyhodnotil zmluvu ako spotrebiteľskú, konkrétne o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Na takýto právny vzťah preto aplikoval okrem ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka, upravujúce režim spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Aj v prípade, ak by

bola zmluva uzatvorená podľa iného právneho predpisu, ako Občianskeho zákonníka, v takom prípade by bolo potrebné s poukazom na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikovať na ňu tie ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalovaný si v zmysle uzatvorenej zmluvy riadne svoje povinnosti neplnil, keď doposiaľ uhradil len sumu 3.354,81 Eur. S poukazom na uvedené, preto žalobca ako právny nástupca pôvodného veriteľa vyhlásil mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru. S ohľadom na charakter uzatvorenej zmluvy sa prvostupňový súd ďalej v konaní zaoberal tým, či táto zmluva spĺňala všetky zákonom stanovené náležitosti (§ 4 ods. 1, 2 cit. zák.). Predmetné zistenia boli dôležité preto, lebo v zmysle ust. § 4 ods. 3 písm. a) cit. zák. nedostatok zákonom stanovených náležitostí má za následok to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade, oboznámiac sa s obsahom uzatvorenej zmluvy okresný súd dospel k záveru, že zo spotrebiteľskej zmluvy nie je zrejmé, koľko z každej jednotlivéj splátky predstavuje splátky na istinu úveru a koľko splátka na zmluvné úroky a koľko na prípadné poplatky. Primárne z uvedeného dôvodu a vezmúc v úvahu už aj vyslovené právne závery v iných obdobných veciach prvostupňový súd konštatoval, že žalovanému poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Za ďalšie, ešte predtým, ako súd pristúpil k vyčísleniu dlhu žalovaného zohľadniac konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, zaoberal sa aj tým, či nejaká jeho časť nie je už premlčaná a to s ohľadom na ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014. Ide o procesnú normu, ktorá je aplikovateľná od jej účinnosti vo všetkých konaniach, ktorých predmetom sú nároky zo spotrebiteľských zmlúv. S ohľadom na spotrebiteľský charakter uzatvorenej zmluvy vo vzťahu k použitému inštitútu premlčania prvostupňový súd aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka stanovujúce trojročnú premlčaciu lehotu, a to odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). V danom prípade si žalobca podal žalobu na súd dňa 27.11.2014, ktorým dňom s poukazom na ust. § 112 Občianskeho zákonníka došlo k zastaveniu premlčacej doby. Z hľadiska uvedeného boli premlčané všetky nároky žalobcu z predmetnej úverovej zmluvy, ktoré sa stali splatnými pred 27.11.2011. V prejednávanej veci išlo o 12 splátok po 139,98 Eur, t. j. celkovo 1.679,76 Eur s uplatneným príslušenstvom z tejto sumy. V uvedenej časti aj okresný súd žalobu žalobcu zamietol. Ohľadne zvyšnej časti žalovanej sumy prvostupňový súd žalobe vyhovel, zohľadňujúc však bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V prevyšujúcej časti žalobu opätovne zamietol. Súčasne s priznaním časti žalovanej istiny prvostupňový súd uložil žalovanému aj povinnosť zaplatiť príslušenstvo pohľadávky, a to úroky z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase vzniku omeškania žalovaného. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na ich náhradu, keďže obaja mali vo veci úspech len čiastočný.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal žalobca, čo do zamietajúcej časti odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie; alternatívne ho zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Okresnému súdu vytykal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k použitému inštitútu premlčania. Mal za to, že správne mal okresný súd aplikovať na premlčaciu lehotu ustanovenia Obchodného a nie Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011 v zmysle ktorého záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere sa bez ohľadom na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Za ďalšie, na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013 tiež podľa ktorého aj na otázku premlčania žalobcom uplatneného nároku bolo treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka. Ďalej odvolateľ poukázal aj na viaceré rozhodnutia Krajských súdov v Banskej Bystrici, Trnave, Prešove a Žiline. Napokon aj na komentár k ustanoveniu § 50 Občianskeho zákonníka od profesora JUD. Petra Vojčíka CsC.. Žalobca nesúhlasil aj s konštatovaním okresného súdu o tom, že poskytnutý úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, keďže samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere nespĺňala náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti žalobca poukázal na dôvodovú správu zákona č. 258/2001 Z. z.. V nadväznosti na spomínané zákonné ustanovenia a dôvodovú správu odvolateľ vyslovil názor, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Zmluva spĺňala všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Výklad spomínaného zákona tak, ako ho prezentoval okresný súd je nesprávny, pretože pokiaľ by zákonodarca chcel, aby bolo z uzatvorenej zmluvy zrejmé, koľko

z každej z jednotlivých splátok predstavuje splátka na istinu úveru a koľko splátka na zmluvné úroky a koľko na prípadne poplatky, bol by to výslovne v zákone uviedol.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O.s.p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - žalobca konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p. a dospel ku skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 O.s.p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.

Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvého stupňa nebol vysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Okresný súd správne konštatoval, že v danom prípade účastníci konania uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorej náležitosti stanovoval zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z.. V zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i) cit. zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Pokiaľ zákon upravuje takéto zákonné náležitosti, tak nie je možné, aby k údajom, ktoré má zmluva na základe tohto obsahovať bolo potrebné dospieť na základe nejakého výkladu, poprípade výpočtu. V danom prípade prvostupňový súd správne konštatoval, že posudzovaná zmluva všetky zákonom stanovené náležitosti neobsahovala, preto je potrebné poskytnutý spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Výklad prezentovaný prvostupňovým súdom v zmysle ktorého zo súhrnnej splátky uvedenej v úverovej zmluve nie je zrejmé koľko z nej predstavuje splátka na istinu úveru, koľko splátka na zmluvné úroky a koľko na prípadne poplatky, považoval aj odvolací súd za správny.

Pokiaľ sa týka námietky nesprávneho právneho posúdenia (právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad) vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, ani túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú.

S ohľadom na charakter subjektov, ktorí uzatvárali úverovú zmluvu, prvostupňový súd správne konštatoval, že ide o spotrebiteľský vzťah, z ktorého dôvodu je potom aj na tento potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka vrátane inštitútu premlčania.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 01.05.2014) ustanovenia o

spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ (o charaktere záväzkového vzťahu nebolo v prejednávanej veci sporu), použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa mali použiť normy obchodného práva.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie je nedôvodná odvolaciu námietka žalobcu, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného nie Občianskeho zákonníka, a to vzhľadom na skutočnosť, že prechodné ustanovenia neriešia účinnosť právnych vzťahov založených pred týmto dňom, čo znamená, že od účinnosti novely Občianskeho zákonníka v § 52 ods. 2 vety tretej, sa prednostná aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Správnosť vyššie uvedenej argumentácie vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/9/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom najvyšší súd okrem iného (nutnosť aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s účinnosťou od 01.05.2014) uviedol, že aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka je zrejmé, že ak by zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd v ďalšom rozhodnutí tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie nadobudlo účinnosť 1. mája 2014, pričom právny predpis, ktorého súčasťou sú, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.192,32 Eur s príslušenstvom zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý, keďže nebol napadnutý odvolaním.

Okresný súd správne rozhodol i o trovách konania v súvislosti s rozhodovaním o ktorých uplatnil ust. § 142 ods. 2 O.s.p., keď vychádzajúc z úspechu a neúspechu toho-ktorého účastníka v konaní dospel k záveru, že ich úspech bol približne v rovnakom rozsahu, a preto žiadnemu z nich nepriznal právo na náhradu trov konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. v prospech žalovaného, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech. Na základe uvedeného by žalovanému patrila vo veci ako úspešnému účastníkovi náhrada trov odvolacieho konania, tento si však trovy odvolacieho konania neuplatnil, ani z obsahu spisu odvolací súd nezistil vznik nároku na ne, a preto mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.